

OKRESNÁ PROKURATÚRA BRATISLAVA I
Kvetná 13, 820 05 Bratislava 2

Číslo: 3 Pv 30/18/1101-4
EEČ: 2-8-202-2018

Bratislava I 09.05.2018

U Z N E S E N I E

Trestná vec: obv. **XXXXX**

Trestný čin: trestný čin: lúpež podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona číslo 140/1961 Zbierky zákonov v znení zákona číslo 457/2003 Zbierky zákonov

Rozhodol: prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I

Podľa § 215 odsek 1 písmeno b Trestného poriadku **zastavujem** trestné stíhanie obvineného:

XXXXX

dátum narodenia: XXXXX

miesto narodenia: XXXXX

rodné priezvisko: XXXXX

trvalé bydlisko: XXXXX XXXXX, Slovensko

povolanie: skladník

väzba: nie

ktorý je trestne stíhaný pre trestný čin:

- trestný čin: lúpež podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona číslo 140/1961 Zbierky zákonov v znení zákona číslo 457/2003 Zbierky zákonov

štádium: dokonaný trestný čin

forma trestnej súčinnosti: jeden páchatel' vo veci

na tom skutkovom základe, že:

obvinený XXXXX dňa 08.02.2004 v čase okolo 20.50 hod. v Bratislave na Mariánskej ulici č. 2 pred prevádzkou parfumérie Christian použil hrozbu násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a to tým spôsobom, že poškodeného XXXXX so slovami „Ahoj XXXXX, to už si ma nepamätáš?“ chytil pravou rukou za ľavú ruku nad laktom a po krátkej diskusii povedal obvinený poškodenému „...daj sem občiansky preukaz, peniaze alebo telefón“ a potom, čo poškodený odmietol, obvinený mu povedal „daj lebo Ťa zabijem alebo zmlátim“, načo poškodený XXXXX vydal svoj občiansky preukaz s evidenčným číslom XXXXX,

lebo tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Odôvodnenie:

Vyšetrovateľ PZ uznesením sp. zn. ORP-249/1-OVK-B1-2004 zo dňa 28.02.2004 podľa § 160 odsek 1 Tr. poriadku, účinného v čase vydania uznesenia, začal trestné stíhanie a následne uznesením zo dňa 01.03.2004 v zmysle ustanovenia § 163 odsek 1 Tr. poriadku, účinného v čase vydania uznesenia, vzniesol obvinenie XXXXX pre trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 08.02.2004 v čase okolo 20.50 hod. v Bratislave na Mariánskej ulici č. 2 pred prevádzkou parfumérie Christian použil hrozbu násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a to tým spôsobom, že poškodeného XXXXX so slovami „Ahoj XXXXX, to už si ma nepamätáš?“ chytil pravou rukou za ľavú ruku nad lakťom a po krátkej diskusii povedal obvinený poškodenému „...daj sem občiansky preukaz, peniaze alebo telefón“ a potom, čo poškodený odmietol, obvinený mu povedal „daj lebo Ťa zabijem alebo zmlátim“, načo poškodený XXXXX vydal svoj občiansky preukaz s evidenčným číslom XXXXX.

Po vydaní uznesenia o pokračovaní v trestnom stíhaní v zmysle § 228 odsek 5 Tr. poriadku, vyšetrovateľ PZ predložil spis tunajšej prokuratúre na vykonanie previerky vydaného uznesenia.

Dôkladným preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu konštatujem, že v tomto prípade sú splnené všetky zákonné podmienky pre postup prokurátora podľa § 215 Trestného poriadku, to jest vydanie rozhodnutia o zastavení trestného stíhania.

Zhodnotenie skutkového stavu:

Obvinený XXXXX /č. I. 10 -12/ vo svojej výpovedi poprel spáchanie skutku, je nevinný, poškodený ho krivo obvinil.

Svedok – poškodený XXXXX /č. I. 13- 16/ vypovedal, že dňa 28.02.2004 bol v Bratislave na Mariánskej ulici pred parfumériou „Christian“ lúpežne prepadnutým neznámym mužom vo veku 20 až 25 rokov. Neznámy muž išiel oproti nemu, keď sa

pri poškodenom pristavil so slovami „ahoj XXXXX, ty si ma už nepamätáš?“ Následne ho chytil za ľavú ruku žiadal ho pod hrozbou bitky, aby mu odovzdal občiansky preukaz alebo telefón. Nato mu poškodený odovzdal svoj občiansky preukaz. Obvinený potom odišiel smerom k OD Tesco a poškodený išiel skutok nahlásiť na políciu. Ohľadne totožnosti obvineného ďalej uviedol, že sa s ním už v minulosti stretol niekde na diskotéke, myslí si že sa volá XXXXX. Incident trval asi 2 minúty, svedkom incidentu bol jeho známy XXXXX. V dodatku k výpovedi uviedol, že osoba, ktorú označil na rekognícii, je páchatelom skutku, spoznal ho podľa tváre, už v minulosti ho niekde stretol.

Svedok XXXXX /č. . 17 – 18/ uviedol, že v predmetný večer išiel spolu s obvineným a ďalšími osobami z ich partie z podniku KGB na Obchodnej ulici v Bratislave, pričom na rohu Mariánskej ulici sa rozdelili. Svedok pokračoval Mariánskou ulicou spolu s obvineným a XXXXX, pričom po pár metroch sa stretli so skupinkou mladých ľudí. Obvinený zrazu vybočil a chytil jedného z tej skupiny za rameno so slovami, či si na neho nespomína. Svedok mal dojem, že tí dvaja sú kamaráti, preto spolu so XXXXX zastavili opodiaľ. Svedok videl ako obvinený drží neznámeho rukou za rameno a niečo mu hovorí. Pár metrov od týchto dvoch stál ďalší muž, ktorý čakal na toho neznámeho, s ktorým sa obvinený rozprával. Svedok počul ako obvinený hovorí neznámemu, „...či si na neho nepamätá, že mu dĺži peniaze – 11 000,- Sk, a že si nás ojebal o peniaze.“ Obvinený povedal neznámemu, že na neho podá trestné oznámenie, a že už volali aj s jeho matkou. Bolo evidentné, že sa poznajú. Obvinený mu ďalej povedal, že má dva týždne, aby vrátil tie peniaze. Následne spolu s obvineným svedok odišiel bez toho, že by sa neznámemu nejako vyhráždal, iba mu vulgárne vynadal. Svedok sa pýtal obvineného, že čo je to za človeka, obvinený uviedol, že to bol človek, ktorý jeho rodinu oklamal o peniaze. Celé stretnutie trvalo 3 – 4 minúty.

Svedok XXXXX /č. l. 19 – 23/ uviedol, že poškodeného XXXXX pozná ako kamaráta. Vo februári 2004 bol svedkom incidentu, keď išiel spolu s XXXXX po Mariánskej ulici smerom na Obchodnú, pričom XXXXX zastavil jeden chalan. Normálne sa pozdravili, pričom svedok nadobudol dojem, že si títo dvaja sú známi a že si majú spolu medzi sebou niečo vybaviť. Svedok po odišiel trochu vyššie a pozoroval ako sa tí dvaja medzi sebou rozprávajú. Videl ako poškodený dáva niečo

tomu menšiemu chalanovi, následne sa od poškodeného dozvedel, že to boli jeho doklady a XXXXX prišiel za svedkom. Svedok sa poškodeného opýtal, či tých chalanov pozná, načo sa poškodený vyjadril, že ich nepozná, nevie, prečo mu zobrali doklady, potom poškodený uviedol, že si ho pomýlili s jeho bratom, potom aj uviedol, že asi vie o koho ide. Svedok mal však z celej tej situácie dojem, že sa navzájom poznajú, avšak poškodený mu nechce povedať pravdu. Od tohto incidentu sa s poškodeným nestretol, ten mu asi dvakrát volal a žiadal od svedka pôžičku peňazí. Na záver uviedol, že si nepamätá, že by došlo k nejakému fyzickému kontaktu medzi poškodeným a tým chalanom, ktorý ho oslovil.

Svedkyňa XXXXX /č. I. 24 – 27/ vypovedala, že obvineného pozná ako kamaráta, s ktorým sa však už dlhšie nestretla. Na incident z februára 2004, ktorý sa mal odohrať na Mariánskej ulici medzi obvineným a neznámym mužom si nepamätá.

Svedkyňa XXXXX /č. I. 28 – 30/ uviedla, že o skutku lúpeže občianskeho preukazu jej syna XXXXX nevie žiadne skutočnosti, rovnako nevie, že by jej syn dĺžil niekomu peniaze.

Svedkyňa XXXXX /č. I. 31 – 33/ uviedla, že ku skutku, ktorý je kladený za vinu jej synovi XXXXX nevie uviesť žiadne okolnosti, nakoľko pri skutku nebola, dozvedela sa o tom od svojho syna, ktorý jej povedal, že stretol na Mariánskej ulici toho XXXXX, čo mal pre XXXXX vybaviť liečenie. Rodina XXXXX dala poškodenému XXXXX 11 000,- Sk, aby vybavil liečebný pobyt pre obvineného, avšak tento pobyt nevybavil a peniaze späť nevrátil, pričom ho nemohli nikde nájsť. Pri tom stretnutí na Mariánskej s mal poškodený tváriť, že syna XXXXX nepozná, že mal stratu pamäti, obvinený mu dal lehotu 2 týždne na vrátenie peňazí. Vôbec nechápe, prečo je jej syn trestne stíhaný, nakoľko je riadne zamestnaný.

Z listinných dokladov poukazujem na zápisnici o rekognícii osoby /č. I. 34 – 43/ spolu s fotodokumentáciou, z ktorej vyplýva, že poškodený opoznal a za páchatel'a skutku označil obvineného XXXXX. Zo zápisnice o ohliadke miesta činu nevyplynuli žiadne relevantné okolnosti, okrem určenia miesta skutku, nakoľko na mieste neboli zaznamenané žiadne stopy vhodné na porovnanie, ktoré by súviseli so stíhaným skutkom /viď č. I. 44 – 47/. Z výpisu registra priestupkov /č. I. 56/ a registra trestov

obvineného /č. I. 64/ vyplýva, že sa jedná o bezúhonnú osobu, ktorá nebola postihnutá za priestupok a tiež nebola odsúdená pre trestný čin. Z odpisu registra trestov poškodeného XXXXX vyplynulo, že bol právoplatne odsúdený Okresným súdom Galanta pre trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty na podmienený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov so skúšobnou dobou 12 mesiacov.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku *orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.*

Podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku *orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.*

Podľa § 201 odsek 2 Tr. poriadku *polícia postupuje vo vyšetrovaní alebo v skrátenom vyšetrovaní tak, aby čo najrýchlejšie zadovážil podklady na objasnenie skutku v rozsahu potrebnom na posúdenie prípadu a zistenie páchatela trestného činu.*

Podľa § 215 odsek 1 písmeno b/ Tr. poriadku *prokurátor zastaví trestné stíhanie, nakoľko nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.*

V danom štádiu konania ohľadne hodnotenia celkového skutkového stavu veci je možné konštatovať, že skutkový stav je dostatočne ozrejmený pre vydanie uznesenia o zastavení trestného stíhania v zmysle ustanovenia § 215 odsek 1 písmeno b/ Tr. poriadku a to v zmysle vyššie uvedených zásad trestného procesu.

Orgány činné v trestnom konaní a rovnako aj súd je pri hodnotení dôkazov povinný postupovať v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov uvedenej v ustanovení § 2 odsek 12 Tr. poriadku, v zmysle ktorej dotknuté orgány hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré musí byť založené na logickom úsudku

vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu.

V zmysle ustanovenia § 234 odsek 1 Tr. poriadku prokurátor postupuje /rozumej podáva obžalobu/, ak má za dostatočne preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, že tento skutok má všetky obligatórne znaky stíhaného trestného činu a napokon, že tento spáchal práve obvinený ako trestne zodpovedný subjekt.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že došlo ku stretnutiu medzi obvineným XXXXX a poškodeným XXXXX, čo vyplynulo z ich svedeckých výpovedí ako aj z výpovedí svedkov, ktorí boli spolu s obvineným, respektíve s poškodeným a vnímali ich rozhovor, respektíve videli, že čo sa medzi nimi dialo. V tomto smere môžem zadovážené dôkazy rozdeliť do troch hlavných skupín.

Prvou skupinou dôkazov, na podklade ktorej došlo k začatiu trestného stíhania a následnému vzneseniu obvinenia, je výpoveď poškodeného XXXXX, ktorý popísal skutok, tak ako je uvedené vo výrokovvej časti uznesenia o vznesení obvinenia, pričom z okolností, ktoré poškodený uviedol, vyplýva dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu lúpeže. Do tejto skupiny dôkazov možno zahrnúť aj zápisnicu o rekognícii osoby, z ktorej vyplynulo, že poškodený XXXXX označil za páchatela skutku obvineného.

Druhú skupinu dôkazov tvorí výpoveď samotného obvineného XXXXX, ktorý uviedol, že bol poškodeným krivo obvinený, nakoľko sa skutku nedopustil.

Tretiu, veľmi významnú, skupinu dôkazov, a to najmä pri posudzovaní hľadiska, či skutok je trestným činom, tvoria svedecké výpovede XXXXX, XXXXX a XXXXX. Na jednej strane vyvracajú výpoveď poškodeného ohľadne použitia násillia respektíve hrozby násillia zo strany obvineného, keďže svedkovia XXXXX a XXXXX v podstate zhodne uviedli, že zo stretnutia obvineného a poškodeného nadobudli dojem, že títo sa určite poznajú a že sú známi, ktorí sa majú niečo medzi sebou vybaviť. Nevideli medzi nimi žiaden fyzický kontakt /viď výpovede XXXXX a XXXXX/, svedok XXXXX dokonca uviedol, že neboli použité ani slovné hrozby, obvinený poškodenému len vulgárne nadával, pretože mu dlhoval peniaze. V kontexte výpovedí XXXXX

a XXXXX, správanie sa poškodeného po skutku vyznieva podozrivo a to najmä z toho ohľadu, že poškodený XXXXX sa snažil presvedčiť svedka XXXXX, že páchatela vôbec nepozná, že nepozná dôvod, prečo od neho požadoval doklady, pričom na naliehanie svedka uviedol, že sa stal asi obeťou omylu.

Z výpovede obvineného ako aj XXXXX je zrejmé, že sa aktéri skutku bližšie poznali už z minulosti, pričom motiváciou konania obvineného v tom smere, že zastavil poškodeného a následne od neho požadoval poskytnutie občianskeho preukazu, bola skutočnosť, že rodina obvineného poskytla poškodenému peniaze v sume 11 000,- Sk, ktorý mal za tieto peniaze vybaviť liečenie pre obvineného, ktoré poškodený nevybavil, peniaze nevrátil a pred XXXXX sa v podstate zatajoval. Motív vrátenia dlhu, ako dôvod konania obvineného, potvrdil aj svedok XXXXX, ktorý počul ako XXXXX hovorí poškodenému, že „...či si na neho nepamätá, že mu dlží peniaze, že je kokot pojebaný, ojebal ho o peniaze so záverom, že máš na to dva týždne, aby si vrátil peniaze.“

Na druhej strane však svedok XXXXX potvrdil, že poškodený odovzdal obvinenému svoj občiansky preukaz.

Vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli z jednotlivých dôkazov, možno vyvodiť záver o predpokladanom priebehu skutku, a to že obvinený pristavil poškodeného z dôvodu, že mu poškodený dlžil peniaze, pri rozhovore, obvinený poškodenému vulgárne nadával a žiadal vrátenie požičanej sumy peňazí v lehote 2 týždňov, pričom si od poškodeného vyžiadal občiansky preukaz ako záruku vrátenia peňazí.

Právne hodnotenie skutkového stavu :

Trestného činu lúpeže podľa § 234 odsek 1 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku sa dopustí ten, *kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci.*

Podľa § 3 odsek 1 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku, *trestným činom je pre spoločnosť nebezpečný čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone.*

Podľa § 3 odsek 2 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku, *čin, ktorého stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť je nepatrný, nie je trestným činom, aj keď ináč*

vykazuje znaky trestného činu.

Podľa § 3 odsek 3 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku, *pre trestnosť činu treba úmyselné zavinenie, ak neustanovuje tento zákon výslovne, že postačí zavinenie z nedbanlivosti.*

Podľa § 3 odsek 4 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku, *stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť je určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatel'a, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou.*

Z vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že lúpež je úmyselným trestným činom, zároveň je zrejmé, že pre trestnosť skutku sa vyžaduje kumulatívne naplnenie všetkých znakov, ktoré sú uvedené v skutkovej podstate toho ktorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku.

Dôsledným vyhodnotením získaných dôkazov, uvážením všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne mám zato, že neboli naplnené všetky zákonom predpokladané znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 234 odsek 1 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku, pretože v prejednávanom prípade je síce preukázaný subjekt – páchatel', je preukázaný záujem chránený trestným zákonom ako aj úmyselné zavinenie obvineného, v danom štádiu konania však nie je preukázané protiprávne konanie obvineného, respektíve nie je preukázaný materiálny znak trestného činu - nebezpečnosť činu pre spoločnosť a to stupňa vyššieho ako nepatrného.

K absencii protiprávneho konania u obvineného uvádzam, že pri trestnom čine lúpeži objektívna stránka spočíva v použití násillia alebo hrozby násillia ako prostriedku na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu zo strany napadnutej osoby, ktoré tvoria prostriedok na zmocnenie sa cudzej veci.

Za násillie sa rozumie použité fyzickej sily k prekonaniu alebo zamedzeniu kladeného alebo očakávaného odporu, pričom sa rozlišuje násillie vo forme vis absoluta – násillie, ktoré úplne vylučuje iné ako vyžadované správanie sa obeti /rozumej zviazanie obete takým spôsobom, že úplne vylučuje možnosť vlastného konania a násillie vo forme vis compulsiva – násillie, ktorého cieľom je pôsobenie na psychiku

obete tak, aby sa podrobila nátlaku /rozumej porezanie obete nožom na končatinách obete s vyhrážkou, že bude pokračovať rezaní, až kým nebude splnená požiadavka páchatel'a, bitie obete s vyhrážkou, že bude bitá, kým nesplní požiadavku útočníka a pod./.

Hrozba bezprostredného násilia judikatúra definuje ako hrozbu takým násilím, ktoré má byť vykonané ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli páchatel'a. Hrozba bezprostredného násilia je spravidla vyslovená výslovne, avšak postačuje aj konkludentné konanie páchatel'a /obklúčenie napadnutého, naznačovanie úderu/ za podmienky, že z takého konania a ostatných okolností je zrejmé, že sa násilie uskutoční ihneď, ako nebude uskutočnená vôľa páchatel'a. Na margo hrozby bezprostredného násilia je potrebné uviesť, že nevyhnutne nemusí smerovať len voči napadnutému.

Z vykonaného dokazovania nevyplýva použitie násilia zo strany obvineného voči poškodenému. Predmetná skutočnosť vyplýva z výpovedí obvineného, poškodeného ako aj svedkov skutku. Vo vzťahu k použitiu hrozby bezprostredného násilia je situácia trochu iná, nakoľko poškodený a len poškodený tvrdí, že sa mu obvinený vyhrážal zabitím a zbitím, ak mu nedá hneď občiansky preukaz alebo telefón, avšak toto tvrdenie poškodeného je sporné a otázne v tom smere, že nikto iný z prítomných svedkov nepotvrdil použitie hrozby násilia. V tomto smere oprávnené pochybnosti o verzii poškodeného vyplývajú jednak z výpovede obvineného, ktorý vylučuje použitie akéhokoľvek násilia, respektíve hrozby násilím, avšak čo je podstatné, ani svedkovia incidentu neuvádzajú, že by sa obvinený vyhrážal poškodenému použitím násilia. Vo vzťahu ku konverzácii, ktorá prebehla medzi obvineným a poškodeným svedok XXXXX uviedol, že obvinený vulgárne poškodenému nadával, pričom svedkovia ani z iných okolností nenadobudli dojem, že by malo byť počas rozhovoru medzi obvineným a poškodeným vyhrázané /napr. použitie výhražných gest, cúvanie poškodeného pred obvineným a podobne/, a svedkovia charakterizovali ich rozhovor ako by prebiehal medzi známymi, čomu napovedá aj skutočnosť, že poškodený bezprostredne po incidente svedkovi XXXXX nehovoril, že by mu bolo vyhrázané zbitím, ak by neodovzdal občiansky preukaz.

V prípade, ak by som aj pripustil krajne nepravdepodobnú a dôkazmi

nepreukazujúcu verziu poškodeného XXXXX o použití hrozby bezprostredného násilia obvineným s cieľom získať poškodeného doklady alebo občiansky preukaz, tak som toho názoru, že v konaní obvineného absentuje Trestným zákonom určený minimálny stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť a to z nasledovných dôvodov.

V zmysle ustanovenia § 3 odsek 2 Trestného zákona /zákona č. 140/1961 Zb./ účinného v čase spáchania skutku, tak čin môže byť posúdený ako trestný len v prípade, ak jeho stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť je vyšší ako nepatrný. Z tohto znenia vyplýva skutočnosť, že konania, ktoré v konkrétnej podobe nedosahujú určitú minimálnu „hladinu“ nebezpečnosti pre spoločnosť, nie je možné klasifikovať ako trestné činy, aj keď inak napĺňajú znaky niektorej skutkovej podstaty. Pre určenie konkrétneho stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť Tr. zákon príkladmo uvádza kritéria uvedené v ustanovení § 3 odsek 4 Tr. zákona č. 140/1961 Zb., ktoré zahŕňajú faktory, na ktorých spoločenská nebezpečnosť závisí, a ktoré je potrebné objektívne vyhodnotiť.

Vo vzťahu k prejednávanému prípadu, po vyhodnotení všetkých okolností prípadu, mám za to, že konanie obvineného XXXXX nedosahuje zákonom predpokladanú spoločenskú nebezpečnosť činu, pretože posúdením skutku XXXXX podľa jednotlivých kritérií spoločenskej nebezpečnosti – spôsob vykonania činu, následky činu, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, osoba páchatel'a ako aj jeho pohnútky, som dospel k záveru, že tieto vo svojom súhrne znižujú nebezpečnosť činu pre spoločnosť pod stupeň stanovený Tr. zákonom, teda pod stupeň vyšší ako nepatrný, a to z nasledovných dôvodov.

Spôsob vykonania činu zahrňuje druh a charakter konania ako aj prostriedky pri čine použité. Súdna prax sem zaraďuje najmä surový alebo zákerný spôsob spáchania, použitie lestí, spáchanie činu so zbraňou a pod. Vo vzťahu k konaniu obvineného XXXXX je potrebné poukázať na skutočnosť, že spoločenský záujem chránený ustanovením § 234 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku bol zasiahnutý málo významným spôsobom a nepatrnej intenzity – použitie iba „silných“ slov „zbijem ťa alebo zabijem ťa“ za účelom získania dokladu poškodeného ako zálohu za vrátenie peňazí, ktoré poškodený od rodiny obvineného podvodne vylákal, čo možno charakterizovať ako použitie málo dôraznej hrozby bezprostredným násilím za

účelom získania veci bez reálnej hodnoty. /bližšie vid' R 1/1980/.

Následok – súdna prax pod týmto pojmom chápe nielen následok v pravom slova zmysle – porušenie a lebo ohrozenie objektu trestného činu, ktorý patrí medzi základné znaky skutkovej podstaty, ale aj ohrozenie a porušenie vedľajších objektov ako sú cena predmetu útoku, výška spôsobenej škody, rozsah škody, ušlý zisk, náklady na dopravu odcudzenej veci a pod. V rámci tohto kritéria možno rovnako konštatovať, že následok spôsobený obvineným XXXXX bol nepatrný, pretože svojím konaním poškodenému XXXXX nespôsobil žiadnu škodu, žiadne zranenia.

Okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný – jedná sa o okolnosti, ktoré sa týkajú miesta a času spáchania skutku, prostredie, v ktorom bol trestný čin spáchaný ako aj rôzne vplyvy, ktoré na páchatel'a pôsobili. V tomto smere je potrebné uviesť, že obvinený sa dopustil skutku vyšetrovateľom kvalifikovaného ako lúpež za veľmi neštandardných a nekriminálnych podmienok, ktoré navodzujú dojem, že nedošlo ku skutku, tak ako ho popisuje poškodený, z ktorého výpovede sa vychádzalo pri vedení trestného stíhania. Pochybnosti o tom, že bol spáchaný skutok lúpeže evokuje v prvom rade miesto a čas skutku – Mariánska ulica o cca 21.00 hod., nakoľko sa jedná o ulicu, kde je neustály pohyb osôb a vozidiel, čím by sa páchatel' nepochopiteľne vystavoval riziku odhalenia svojej identity, prípadne zadržania okoloidúcimi. V tomto smere je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že komunikácia medzi obvineným a poškodeným trvala niekoľko minút cca 5 minút, pričom je celkom logické, že páchatel' násilného trestného činu sa snaží o rýchle vykonanie skutku, aby predišiel svojmu stotožneniu a zadržaniu /čím dlhšie sa spolu rozprávali, teda ako tvrdí poškodený – obvinený sa mal vyhrázať, tým viac ľudí môže zbadať, že je páchaný trestný čin a môžu ho neskôr identifikovať/. Rovnako nie je štandardné, aby páchatel' sa dopúšťal lúpeže na osobe, ktorá ju pozná a teda môže páchatel'a bez problémov identifikovať/čo sa aj stalo/ a najviac za prítomnosti ďalších osôb, ktoré sledujú celý priebeh skutku. Okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný znižujú stupeň spoločenskej nebezpečnosti skutku na nepatrný, eventuálne priam evokujú možnosť, že k spáchaniu trestného činu vôbec nedošlo spôsobom popisovaným poškodeným XXXXX.

Osoba páchatel'a je ďalším kritériom, ktorý určuje stupeň spoločenskej

nebezpečnosti, pričom sa posudzuje pozitívny alebo negatívny význam osoby páchatela a to podľa jeho správania sa v spoločnosti. Obvinený XXXXX nie je dosiaľ súdne trestaný ani priestupkovo prejedávaný, jedná sa osobu riadne zamestnanú, v rámci policajných lustrácií je evidovaný ako obvinený len v tejto trestnej veci a to napriek tomu, že od skutku uplynulo už viac ako 14 rokov. Z uvedeného je zrejmé, že páchanie protispoločenskej činnosti je pre obvineného cudzie, jedná sa o ojedinelý exces, jeho hodnotenie je jednoznačne pozitívne, čo má za následok zníženie nebezpečnosti jeho konania pre spoločnosť pod zákonom stanovenú úroveň. Naopak poškodený XXXXX bol v minulosti trestne stíhaný pre majetkovú trestnú činnosť, v čase spáchania skutku obvineným XXXXX mal problémy s dostatkom peňazí, čo dokumentuje aj svedecká výpoveď XXXXX, od ktorého si chcel požičať peniaze, respektíve so svedeckej výpovede XXXXX, respektíve obvineného ohľadne toho, že im poškodený dĺžil peniaze.

Pohnútku má veľmi dôležitý význam pri určovaní stupňa spoločenskej nebezpečnosti. Pri jej hodnotení je potrebné sa zamerať na povahu a závažnosť činu, treba vyhodnotiť jej intenzitu, teda do akej miery bola ospravedlniteľná, pochopiteľná, respektíve zavrhnutieľná. V tomto smere môžeme jednoznačne určiť, že motiváciou konania obvineného XXXXX bola skutočnosť, že bol v minulosti finančne podvedený poškodeným XXXXX, nejednalo sa mu o získanie neoprávneného prospechu na úkor poškodeného, na ktorý by nemal nárok, naopak žiadal len vrátenie finančných prostriedkov od poškodeného. Konanie obvineného je v tomto smere pochopiteľné a len dokresľuje celkový obraz o tom, prečo a za akých okolností ku skutku došlo.

Ako bolo vyššie uvedené, v súlade so zásadou upravenou v ustanovení § 2 odsek 12 Tr. poriadku som preto vyhodnotil doposiaľ vyprodukované zákonné dôkazy, pričom som dospel k záveru, že v tomto štádiu konania existuje dostatočne odôvodnený záver na postup podľa § 215 odsek 1 písmeno b/ Tr. poriadku.

Je tiež potrebné uviesť, že ak skutok nenapĺňa znaky trestného činu, avšak napĺňa znaky priestupku, iného správneho deliktu alebo disciplinárneho previnenia, prokurátor vec postúpi inému orgánu na prejednanie /postup podľa § 214 odsek 1 Tr. poriadku/. V prípade, ak od spáchania priestupku, iného správneho deliktu alebo

disciplinárneho previnenia uplynula doba, po uplynutí ktorej ich podľa príslušných právnych predpisov už nemožno stíhať a príslušný orgán ich teda nemôže prejednať, postúpenie veci neprichádza do úvahy, preto sa trestné stíhanie zastaví.

Konanie obvineného by bolo možné klasifikovať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písmeno d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktoré ho sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, účinný v čase spáchania skutku, priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia.

Zákon č. 1/2014 Z. z. o organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 01.02.2014 doplnil zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v § 20 o odsek 2, ktorý znie: „Do plynutia lehoty podľa odseku 1 sa nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie.“

S poukazom na § 7 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sa zodpovednosť za priestupok posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie, čo v konečnom dôsledku znamená, že aj v prípade konštatovania, že obvinený naplnil svojím konaním znaky priestupku podľa § 49 odsek 1 písmeno d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, nemohol by byť s poukazom na ustanovenie § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase spáchania skutku /február 2004/ za tento priestupok prejednaný, respektíve potrestaný.

Vzhľadom na to, že neboli kumulatívne naplnené všetky znaky trestného činu /absencia úmyslu/, skutok nie je trestným činom, a preto považujem za dôvodný postup v zmysle § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, podľa ktorého prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak skutok nie je trestným činom a nie je dôvod

na postúpenie veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorú možno podať do troch dní od jeho doručenia na Okresnú prokuratúru Bratislava I. Sťažnosť má odkladný účinok.

JUDr. Pavol Juhás
prokurátor